

ΘΥΜΑΤΑ ΧΑΡΤΟΠΑΙΓΝΙΟΥ

Εἰκὼν Μεσσονίδ

πλέον νὰ φθονῇ «τοὺς ἄλλους ἐκείνους κυρίους.»

Ὁλόκληρος ἡ πέμπτη πρᾶξις ἐδικαίωσε τὴν ἀνυπομονησίαν τοῦ βιβλιοπώλου Μάρ. Ὅτε ὁ Ζοανὺ ἀνύψωσε τὸ προσωπεῖον, ὅφ' ὃ δὸν Ρουὺ Γομέζ παρευρίθη ἄγνωστος εἰς τὴν τελετὴν τῶν γάμων, ἡ φασματώδης ὄψις του ἐνεποίησε τρόμον εἰς τὸ κοινόν· σιγὴ βαθεῖα καὶ πένθιμος ἐπεκράτησε εἰς τὸ ἀκροατήριον. Ἡ δεσποινὶς Μάρς διεφιλονείκησε τὴν ζωὴν τοῦ Ἑρνάνη μετ' ἀπαραιμίλλου ζέσεως καὶ αἱ ἀπειλαὶ τῆς κατὰ τοῦ γέροντος ἀντεραστοῦ ἀπηγγέλθησαν μετὰ θαυμαστῆς σφοδρότητος. Τὸ τέλος τοῦ δράματος ὑπῆρξεν ἀληθὲς μέθη. Βροχὴ ἀνθέων ἐπεσε

παρὰ τοὺς πόδας τῆς δεσποινίδος Μάρς. Τὸ ὄνομα τοῦ συγγραφέως ἐπευφημήθη καὶ ὑπὸ τῶν ἐν τοῖς θεωρείοις θεατῶν· μόνον πέντε ἢ ἑξ αὐτῶν δὲν μετέσχον τῶν χειροκροτημάτων. Οὐδεμία δὲ ἠκούσθη διαμαρτυρία.

Ὁ Βίκτωρ Οὐγκώ ἐπορεύθη νὰ συγχαρῇ ὡς ἤξιζε τὴν ἐξοχὸν ἡθοποιόν. Τὸ δωμάτιόν τῆς ἦτο πλῆρες κόσμου, ἀλλὰ τώρα δὲν παρεπονεῖτο πλέον διὰ τὴν συρροήν. Ἦτο φαιδροτάτη καὶ ὑπερήφανος διὰ τὸ μέρος πῆς, ἐθεώρει δὲ τὸ δράμα ἀριστούργημα.

— Αἶ, εἶπεν αὐτῷ δὲν θέλεις ν' ἀσπασθῇς τὴν δόξαν Σόλαν σου;